

ת"פ 31767/09/17 - מדינת ישראל, המאשימה נגד ציון פרץ, הנאשם

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 31767-09-17 מדינת ישראל נ' פרץ
בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד
ציון פרץ - הנאשם

הכרעת דין

כמצוות המחוקק ובהתאם להוראות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב 1982, הריני להודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, המיוחסת לו בכתב האישום.

רקע דיוני:

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בתיק שבכותרת, ולפיו ביום 15.4.17, בבית הכנסת "תפארת ישראל" בקרית עקרון, על רקע סכסוך בינו לבין המתלונן, מר משה דין, פנה הוא אל המתלונן בסיוע התפילה, במילים "בוא אתה לא יוצא היום, אני רוצה לדבר איתך". משלא נענה המתלונן לקריאתו, משך הנאשם את ידו של המתלונן ותקף אותו, בכך שהיכה בו באמצעות אגרופו, בפניו. נטען, כי כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרם למתלונן חתך בחלק הפנימי של השפה.
2. בראשית ההליך, כחלק מהסדר טיעון שנרקם בין הצדדים, הודה הנאשם בכתב אישום מתוקן, בעבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, ונשלח בטרם הרשעה למתן תסקיר שירות המבחן.
3. לאחר האמור, לבקשת הנאשם, התיר לו בית המשפט לחזור בו מהודאתו. הנאשם מסר כי הוא כופר בטענה כי תקף את המתלונן בכך שמשך את ידו והיכה באגרופו בפניו, וכן כפר כי התוצאה מכך נגרמה למתלונן חבלה בדבר חתך בחלקו הפנימי של השפה העליונה (כפי שפורט בסעיפים 3 - 4 לכתב האישום).
4. במסגרת פרשת התביעה נשמעו עדויותיהם של המתלונן משה דין ע.ת 1 (להלן: "המתלונן"), עדותו של

שמעון בן חנין ע.ת. 2 (להלן: "שמעון"), עדותו של אבנר בן הרוש ע.ת. 4 (להלן: "בן הרוש") ועדותה של השוטרת טיגיסט מסורי ע.ת. 5 (להלן: "השוטרת טיגיסט").

5. כמו כן, הוגשו מסמכים מתיק החקירה - הודעת החשוד (ת/1), תמונות שצולמו ומזכר שנערך ע"י השוטרת טיגיסט מסורי (ת/2 ו- ת/3), ומכתב שנכתב ע"י הנאשם למתלונן הדורש הרחקתו מבית הכנסת (ת/4).

6. במסגרת פרשת ההגנה נשמעה עדותו של הנאשם, עדותו של אליאור תורג'מן (להלן: "אליאור") ועדותו של יצחק אזולאי (להלן: "אבנר"). כן, הוגש שרטוט של בית הכנסת "תפארת ישראל" (נ/1) והוגשה תשובה לשאילתא שעניינה שתית אלכוהול בבית הכנסת (נ/2).

דין והכרעה:

7. השאלות הדורשות הכרעה במקרה זה הינן עובדתיות לחלוטין ונסמכות על עדויות מטעם שני הצדדים. משכך, נדרש בית המשפט לבחון את מהימנות העדויות ולקבוע האם עלה בידי המאשימה להוכיח, מעבר לספק סביר, כי גרסתו של הנאשם היא זו אשר משקפת נכונה את אשר התרחש באירוע, וכי הנאשם אכן עשה את המיוחס לו בכתב האישום.

8. חלק ניכר מחקירות העדים ומטיעוני הצדדים התמקדו במערכת היחסים בין הנאשם למתלונן וברקע לסכסוך ביניהם. בהקשר זה נשאלו שאלות רבות שענייננו בשתיית אלכוהול בבית הכנסת - האם אסור או מותר, בזמן התפילה או שלא, בתוך בית הכנסת או מחוצה לו, האם מותר לעלות לתורה לאחר שתייה או שמא לא, האם עברו המתלונן ושמעון להתפלל בשבתות בבית כנסת אחר כי שם מותרת שתיית אלכוהול, ועוד כהנה וכהנה שאלות, שאין בינן לבין בירור האירועים נשוא כתב האישום כל קשר מהותי. די להסתפק בעובדה הבלתי שנויה במחלוקת, שבין הנאשם והמתלונן התגלעה מחלוקת באשר לאופן ההתנהלות בבית הכנסת. מן הטעם האמור, יובהר כבר מראשית הדרך, שלא תהא כל התייחסות במסגרת הכרעת הדין למחלוקות האמורות.

9. כפי שהובהר ברישא, לאחר ניתוח העדויות, התעורר בליבי ספק באשר לגרסת המתלונן ועל כן לא אוכל להעדיפה על פני גרסת הנאשם, והכל כפי שיפורט להלן.

גרסאות העדים והערכת מהימנותם:

פרשת התביעה:

עדותו של המתלונן (ע.ת. 1):

10. בעדותו, מסר המתלונן, כי לו היכרות ארוכת שנים עם הנאשם. לדבריו, ביום האירוע, במוצאי השבת, בסיום התפילה בבית הכנסת, קרא הנאשם למתלונן כדי לדבר איתו, ואז תפס אותו בידו האחת ובידו השנייה

הכה בפניו באמצעות אגרופו. המתפללים בבית הכנסת הבחינו במתרחש והפרידו ביניהם. לדברי המתלונן, הנאשם המשיך להתפרע ולקלל גם לאחר מכן והוא עצמו יצא מבית הכנסת.

11. המתלונן מסר, כי שמע דרך אנשים כי הנאשם הכין קרשים ומקל של מטאטא מבעוד מועד במטרה להכותו בהם, וכמו כן כי הנאשם ביקש מאחד מהמתפללים להוציא את אביו בכדי שלא יהיה נוכח במקום בזמן זה.

12. בתום האירוע, חזר המתלונן לביתו ובהמלצת אשתו הגיש תלונה כנגד הנאשם במשטרה. המתלונן מסר, כי נגרמה לו חבלה בשפה העליונה של פיו וכי זו צולמה ע"י השוטרת בתחנה.

13. לטענת המתלונן, המניע לתקיפה נסוב סביב חילוקי דעות בינו לבין הנאשם, שהחלו בתקופה בה שימש המתלונן כחלק מוועד בית הכנסת, והמשיכו לאחר מכן, כאשר מונה המתלונן לוועד. עוד נטען, כי בשבוע שקדם לאירוע, במהלך שיעור תורה, כינה הנאשם את המתלונן "חפרפרת" בגלל שהוא "מחמם" את ציבור המתפללים כנגדו.

14. לאחר האירוע ובעקבותיו, עזב הנאשם את בית הכנסת והחל להתפלל בבית כנסת אחר.

15. מעדותו של המתלונן עולים מספר קשיים:

ראשית, המתלונן מסר כי הוא ושמעון קמו יחד כשסיימו את התפילה והחלו ללכת לכיוון היציאה מבית הכנסת (עמ' 21, ש' 5). עם זאת, הנאשם לא ידע לומר היכן ביחס אליו עמד שמעון כשהתקף אותו הנאשם (זאת בניגוד לעדותו של שמעון שהמתלונן עמד מאחוריו, כפי שתובא להלן).

שנית, המתלונן מסר בעדותו בבית המשפט כי כתוצאה מהאגרופ והחבלה הזיל דם, אולם לא ידע להסביר מדוע לא ציין זאת בהודעתו במשטרה. אי מסירת פרט זה בהודעה במשטרה הינו הינו משמעותי, שהרי דם שניגר מפניו של אדם הינו דבר ויזואלי. לו היה נמסר פרט זה ע"י המתלונן בעת מסירת הודעתו, וודאי היה מוטח בנאשם בחקירתו, וכן ניתן היה לאמתו או להפריכו, בחקירתו של שמעון ועדים אחרים. בנוסף יש משמעות להזלת דם, בפרט שעה שמיוחסת לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, והרי זהו סממן ברור לחבלה (אם כי לא הכרחי).

שלישית, טענתו של הנאשם כי "אנשים" אמרו לו שהנאשם הכין קרשים ומקל של מטאטא כדי להכותו באמצעותם, הינה עדות מפי השמועה, שלא ניתן לייחס לה משקל כלשהו.

רביעית, המתלונן סירב לבצע עימות עם הנאשם. בעדותו מסר, כי סירובו נבע מכך שלא היה מעוניין לראות את הנאשם, פנים אל פנים. בנסיבות שבהן לא בוצע עימות, במקרה המבוסס כולו על עדויות, נמנעה מבית המשפט היעזרות בכלי מרכזי לבירור האמת, ויש להצר על כך.

חמישית, המתלונן לא המציא לתיק החקירה מסמך רפואי המעיד על קיומה של חבלה. אמנם, הוצגו לעיון בית המשפט תמונות שצילמה השוטרת טיגיסט מסורי, אך הן לא מספיק ברורות בכדי לקבוע, ללא כל ספק סביר, כי הנראה בתמונות הוא אכן חבלה טרייה ולא נגע כלשהו.

עדותו של שמעון ע.ת.2:

16. שמעון מסר בעדותו, כי הוא והמתלונן מכירים כ-20 שנים ומתפללים יחד בבית הכנסת עד היום וכי היכרותו עם הנאשם ארוכה יותר- עוד מצעירותם.

17. שמעון סיפר בעדותו, כי ביום האירוע הבחין שהנאשם עצבני וחש שצפוי לקרות משהו.

18. במועד האירוע, פנה הנאשם אל המתלונן בתום התפילה וביקש מהמתלונן לצאת החוצה ובעוד המתלונן עומד מאחוריו, התפרץ הנאשם לכיוון המתלונן ונתן לו אגרוף. בשלב זה, מסר העד, כי החזיק את הנאשם כדי להפריד ולהרגיע אותו, אבל הוא לא נרגע והחל לאיים ולקלל. לאחר מכן, יצא עם המתלונן מבית הכנסת והנאשם נשאר בפנים.

19. כאשר נדרש שמעון בחקירתו הראשית לתאר את האופן שבו ניתן האגרוף, אמר "הוא רץ אליו והצליח לתת לו מכה".

20. מחקירתו הנגדית של שמעון עלה כי אינו יודע באיזה שפה (עליונה או תחתונה) ניתן למתלונן האגרוף. עובדה זו הינה בעייתית, לאור טענתו בעדות, כי המתלונן הזיל דם. אם אכן כך התרחש, מצופה היה כי שמעון יבחין מאיזו שפה הזיל המתלונן דם. עוד שמעון לא ידע להסביר בעדותו מדוע לא מסר שהמתלונן הזיל דם, בעת שמסר הודעתו במשטרה ("לא שאלו אותי", עמ' 11 ש' 10).

21. שמעון לא ידע לומר באמצעות איזו יד ניתן האגרוף ע"י הנאשם ולא ידע להסביר, הכיצד הצליח הנאשם להגיע עם אגרופו לפניו של המתלונן, שעה שהמתלונן עמד מאחוריו, עפ"י עדותו.

22. אמנם הלכה היא, כי:

"טיבו של המין האנושי שאין בן תמותה מכשיר דיוק אוטומטי . . . לא יפלא אפוא שסתירות ואי דיוקי לשון . . . לא רק בדברי עדים שונים . . . כי אם גם בדבריו של עד אחד . . . ואמנם ניסיון החיים מלמד שגם עדות שיש בה אי דיוקים וסתירות עשויה להיות עדות אמינה . . . במיוחד כך כאשר יש הסבר סביר לסתירות . . ."

(ע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 930).

23. ואולם, אין אנו עוסקים באירוע מורכב, רב משתתפים ואשר כולל ביטויי אלימות, שאז ניתן לקבל את

העדות על אף אי דיוקים באשר לכיוונים בשם נשלחו ידיים ורגליים וביחס למיקומי כל אחד מהמעורבים. עסקינן באירוע נקודתי, בין שני אנשים שמסגרתו - עפ"י העדות - נשלח אגרוף אחד לכיוון פרצופו של המתלונן. כל זאת, עפ"י עדותו של שמעון, כאשר הוא עצמו עומד בין המתלונן לנאשם ורואה את האירוע מתרחש במרחק אפסי ממנו, כשהוא עומד בליבו. הקושי מתעורר גם נוכח העובדה שהעדר הידיעה של שמעון אינה מתעוררת ביחס לעניינים שבשולי האירוע, שאז ניתן אולי להתייחס לכך בסלחנות, אלא באירוע עצמו.

24. ראוי לציין, כי אף ששמעון מסר בעדותו כי הוא מעריך את הנאשם על כך שעשה דברים משמעותיים בבית הכנסת ואף אוהבו וכי אין לו כל סכסוך עימו, הרי שגם לשמעון היו במועדים הרלוונטיים מחלוקות עם הנאשם, על רקע דומה למחלוקות של הנאשם עם המתלונן.

עדותו של הרוש (ע.ת.4):

25. אקדים ואומר, כי הרושם שהתקבל מעדותו של אבנר הרוש הינו שלילי ביותר. רושם אשר אינו מאפשר לקבוע כל ממצא עובדתי בהסתמך על עדותו.

26. הרוש מסר, כי הוא מתפלל בבית הכנסת "תפארת ישראל", ואף משמש כחבר בוועד בית הכנסת, במועד האירוע וגם כיום.

27. בתחילת עדותו הראשית, אמר העד "הגעתי למשטרה כי הייתי זועם וכועס. על מה שקרה בבית הכנסת. באתי עם המון כעס, אני מביע חרטה כי אמרתי הרבה דברים שיצאו מזעם...לא זוכר הרבה מה היה. הייתה התלהמות גדולה בבית הכנסת". עוד הסתבר, מיד עם תחילת מסירת העדות, כי הרוש סירב לרענן זכרונו ע"י התובעת עובר לעדות, וכדבריו "לא רציתי לשמוע. אמרתי אני מה שיש לי בבימ"ש. אמרתי היה זעם, התלהמות של הרבה אנשים, במוצ"ש, ניזונתי מהמתפללים ובאתי לתת עדות...ואפשר להגיד שאני חוזר בי מהעדות ואני מצטער על מה שאמרתי" (עמ' 26, ש' 4 - 6).

28. בהמשך עדותו הראשית, לאחר שרוען זכרונו של העד, פעם אחר פעם ע"י התובעת, אמר הרוש כי "היה מקרה. היה אגרוף וזה הכל...ציון נתן לו אגרוף. לא יודע לאיזה כיוון". לאחר מכן, לדברי הרוש, החל מהומה בבית הכנסת, ומתפללים הפרידו בין הנאשם למתלונן. הרוש אמר שאינו זוכר, שלקחו את הנאשם למטבח ואם אמר את זה בהודעתו במשטרה, אז כנראה שזה על בסיס דברים שנאמרו לו ע"י מתפללים בבית הכנסת. בהמשך אמר "המון דברים שמעתי מאנשים ולא ראיתי" (עמ' 27). הרוש סיפר, כי הרקע לאירוע הוא אוירה לא טובה ששררה בבית הכנסת, בגלל מחלוקות בדבר שתיה בבית הכנסת, וגם המתלונן אמר דברים לא יפים לנאשם באותה השבת ובשבת שקדמה לה. כאשר נשאל אם ראה מה קרה למתלונן בפניו, השיב כי לא ראה אותו מאחר והוציאו אותו מבית הכנסת. אז הופנה לדברים שמסר בהודעתו ואמר "האמת לא ראיתי את הפרצוף של דיין, מה שאמרתי זה על סמך מה שאמרו אנשים" (עמ' 28, ש' 14). ועוד הוסיף "אמרו לי אנשים שיש מקל מטאטא שבור. אני לא ראיתי ולא הבחנתי".

29. בחקירתו הנגדית, מסר הרוש כי לא ראה בעצמו את מכת האגרוף ולא היה עד לה, אלא רק שמע עליה ממתפללים אחרים. כן, טען כי פנה למשטרה על מנת לחזור בו מהדברים שאמר, אך בקשתו לא נענתה. לדבריו, לא ראה את מכת האגרוף, לא ראה היכן פגע האגרוף, היכן עמד שמעון ביחס למתלונן, היכן בבית הכנסת התרחש האירוע, באמצעות באיזה יד ניתן האגרוף, האם נגרמה למתלונן חבלה. ביחס לאמירה שהנאשם התנהל בצורה לא ראויה, השיב "ככה אנשים אמרו לי".

30. לאור הדברים האמורים, נחקר הרוש בחקירה חוזרת. הרוש אישר כי הדברים שנרשמו ע"י השוטרת אכן נאמרו על ידו בעת גביית הודעתו, אך אמר בהקשר זה "מסרתי במשטרה שההתנהלות של ציון לא נכונה וחוזר שאמרתי מזעם וממה ששמעתי ממתפללים" (עמ' 31, ש' 5 - 6). כשנשאל "אמרת שראית אגרוף ואח"כ שלא" השיב "לא ראיתי אגרוף. הייתה התלהמות. אנשים תפסו את ציון ואת דיין...המתפללים אמרו" (שם, ש' 13 - 16).

31. לבסוף, לשאלת בית המשפט, השיב: "כעסתי על ציון על ההתנהגות שלו באותו ערב, על האגרוף, אמרתי לו לא היית צריך להתנהג ככה ואמר לי אל תתערב לא ראית. נכון שלא ראיתי אבל באו אלי מתפללים אמרו לי היה ככה. נוכחתי אבל לא ראיתי אגרוף, היתה התלהמות" (עמ' 31, ש' 21 - 23).

32. אם כן, עסקינן בעד שעדותו הפכפכה ובלתי קוהרנטית. אף שבעדותו הראשית (לאחר רענון זכרונו) סיפר הרוש את הדברים, כאילו מידיעה אישית, לאורך כל עדותו (מראשיתה ועד סופה) שב וטען הדברים שמסר בהודעתו במשטרה נסמכו על דברים ששמע מפי מתפללים בבית הכנסת ולא כאלו שראה בעיניו שלו. עוד טען, כי הדברים נאמרו על ידו מתוך כעס וכי הוא מבקש לחזור מהם. כלומר, אחת משניים היא - או שעדותו של הרוש ניזונה כולה - החל ממסירת ההודעה - מפי השמועה, או שמדובר בעד הסותר את עצמו באופן מוחלט, פעם אומר כך ופעם אחרת. בכל אחד מהמקרים, מדובר בעדות בלתי מהימנה שלא ניתן להסתמך עליה.

עדותה של השוטרת טיגיסט (ע.ת.5):

33. במסגרת פרשת התביעה, נשמעה גם עדותה של השוטרת טיגיסט, אשר ביצעה את פעולות החקירה בתיק. לא מצאתי, כי היה בעדות בכדי להשפיע באופן משמעותי על קביעותיי. אציין רק, כי השוטרת העידה שצילמה את המתלונן, היכן שלדבריו נחבל, וכי לא הבחינה בדם בפניו של המתלונן. השוטרת ציינה כי שאלה את המתלונן האם הוא זקוק לטיפול רפואי, אך לא הפנתה אותו בעצמה לבדיקה כזו.

לסיכום פרשת התביעה:

34. התביעה מבקשת כי בית המשפט יסמוך ידיו על עדות מתלונן שעולים ממנה קשיים לא מבוטלים, כפי שפורטו לעיל, עדות חברו שמעון אשר הינו עד בעל אינטרס ולקתה באי דיוקים ועדותו של הרוש שהינה

עדות שהמשקל שניתן לייחס לה הינו נמוך ביותר.

פרשת ההגנה:

גרסת הנאשם:

35. ייאמר, כבר מראשית ניתוח גרסת הנאשם, כי גם עדותו הותירה בעיני בית המשפט רושם בעייתי, כוחני, מתחכם ומיתמם לעיתים. ואולם, אין ברושם שלילי זה בכדי לכפר על הספקות העולים מראיות המאשימה.

36. בהודעתו במשטרה, מסר הנאשם כי ביום האירוע ביקש מהמתלונן להמתין לו לאחר התפילה, משום שהוא ואנשי הוועד רוצים לשוחח עמו, המתלונן השיב לו בשלילה, ובסיום התפילה ניגש אליו ורצה להניח את ידו על גבו של המתלונן כדי שיתלווה אליו, אך המתלונן העיף את ידו ומיד לאחר מכן שמעון קפץ על הנאשם והפילו ארצה, תוך שהמתלונן מנסה לבעוט בנאשם ומאיים עליו ושמעון ממשיך לקללו.

37. בעדותו של הנאשם בבית המשפט, סיפר כי ביום האירוע ביקש מהמתלונן ומשמעון לצאת החוצה משום שהיו שתויים. לטענתו, הניח את ידו על המתלונן כדי שיתלווה אליו, ולפתע שמעון קפץ עליו והפילו ארצה. הנאשם טוען כי הבין מאחרים מאוחר יותר כי ניסו לתקוף אותו ולא הצליחו משום שהייתה הפרדה. כאשר נשאל הנאשם מדוע ביקש מאחרים לקחת את אביו, השיב כי לא ביקש זאת וכי אביו נוהג ללכת מוקדם יותר לבד.

38. כאשר נשאל הנאשם, מדוע בהודעתו במשטרה מסר כי תוך כדי שמעון הפיל אותו ארצה ניסה המתלונן לבעוט בו (ת/1 עמ' 3 ש' 24-25) - אמירה אשר לא חזרה עליה בעדותו הראשית, השיב: **"את זה בדיעבד הבנתי, מהאנשים מהרעש, שאמרו לו, לא לא. הבנתי שזה מה שהוא ניסה לעשות"** (פרו' עמ' 38 ש' 23). כאשר נשאל: **"לא ראית אף בן אדם מנסה לתקוף אותך, אך מסרת שניסו לתקוף אותך, אך אתה לא יודע מי?"**, השיב: **"אמרתי שניסו לבעוט בי כתוצאה מהרקע שאת שומעת לא לא, מה את מסיקה מזה"** (פרו' עמ' 38 ש' 32 ועמ' 39 ש' 1).

39. הנאשם אישר כי בינו לבין המתלונן ושמעון התגלע סכסוך. נטען ע"י הנאשם, כי בעקבות אותו סכסוך, המתלונן ושמעון רקמו עלילה, על מנת להדיח אותו מהוועד של בית הכנסת והוציא אותו כליל מבית הכנסת, אך טענה זו לא נתמכה בראיה כלשהי ואף אינה עולה מעדויותיהם של עדי ההגנה (שתפורטנה להלן).

40. סתירה נוספת העולה בין עדותו של הנאשם לעדויות עדי ההגנה עניינה בטענתו, כי הופל ארצה ע"י שמעון. טענה זו לא עולה מאף אחת מעדויות ההגנה.

41. לטענת הנאשם, אוים פעמים רבות בעבר ע"י המתלונן ושמעון, אך לדבריו מעולם לא הגיש על כך תלונות במשטרה. עוד טען הנאשם, כי הרבה אנשים יודעים על כך, אך גם לדברים אלו לא נמצא רמז בעדויות ההגנה מטעמו של הנאשם.

42. כאשר עומת הנאשם בחקירתו הנגדית עם גרסת המתלונן, השיב לב"כ המאשימה "התיאוריה שלך היא יפה", "מה את חושבת", "אני מסוגל לתת אגרוף בפנים?", "זה תורה מסיני?", "אולי רצחתי את ארלזורוב?" ועוד כהנה התבטאויות. יתרה מכך, כאשר נשאל הנאשם אודות "מכתב הרחקה" (ת/4) שכתב למתלונן ודרש את התרחקותו מבית הכנסת, בהעדר כל סמכות בדיון, הנאשם החל לצחוק בקול רם ואף אמר "תרשמי שאני צוחק" (עמ' 43, 1). במקום אחר בעדותו השיב "אמרתי שכל עוד לא יהיו שתויים, לא יהיה פה אלכוהול ואף אחד לא ייכנס לבית כנסת עם אלכוהול", ואישר כי המחלוקת לא הייתה רק בינו לבין המתלונן ושמעון, אלא עם קבוצה נוספת של מתפללים המונה כ- 10 אנשים, אשר עזבו את בית הכנסת לאחר האירוע (עמ' 38 ש' 18, עמ' 39, 30 - 31).

43. כפי שצינתי לעיל, עדותו של הנאשם הותירה בעיניו של בית המשפט תחושה לא נוחה, ועולים ממנה לא מעט תהיות וסימני שאלה. ואולם במכלול הראיות לא ניתן לסמוך על סימני שאלה אלו בכדי לגשר על הפערים שהתגלו מפרשת התביעה.

עדותו של אזולאי:

44. העד אזולאי מסר בעדותו בפני, כי הוא והנאשם מכירים כ-20 שנים ומתפללים יחד בבית הכנסת ימי שבת. בעדותו מסר כי ביום האירוע, ניגש הנאשם למתלונן וביקש ממנו לצאת איתו החוצה. המתלונן סירב לצאת, לכן הנאשם הניח את ידוע על הכתף של המתלונן כדי להוציאו החוצה, ולפתע הגיח שמעון ודחף את הנאשם. עוד מסר אזולאי בעדותו כי לא הבחין באגרוף וכי יצא החוצה בזמן הדחיפה.

45. כאשר נשאל בהודעתו במשטרה האם ראה שהנאשם נתן מכת אגרוף למתלונן, לא שלל זאת, אלא טען שיכול להיות שלא ראה "איך אני אשולל דבר שלא ראיתי" (פרו' עמ' 45 ש' 14) גם בעדותו בפני ציין: "מה יש לי להגיד על מה? שלא ראיתי את האגרוף שלא היה שם. הייתי בפנים" (עמ' 45 ש' 7).

עדותו של תורג'מן:

46. עדותו של תורג'מן היא במהותה עדות אופי. תורג'מן לא נכח באירוע נשוא כתב האישום ולא יכול היה למסור כל פרט ביחס אליו. תורג'מן ביקש לספר לבית המשפט על אופיו הטוב של הנאשם ועל האופן הראוי שהוא מנהל את בית הכנסת. בנוסף, סיפר כי כשבוע לפני האירוע הפריעו הנאשם ושמעון לשיעור שהעביר, כי נשמעו צעקות מצדם שמעון וכי הבחין בכך שהיו שתויים.

47. עדותו של תורג'מן אינה יכולה לשפוך אור על עובדות המקרה וכך התייחסתי אליה.

סוף דבר:

48. לאחר ניתוח כלל העדויות, נחה דעתי, כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח במידה הדרושה בפלילים את אשמתו של הנאשם במיוחד לו. מן העדויות כולן עולה, כי במוצאי השבת בתאריך 15.04.17, התרחש אירוע אלים בבית הכנסת "תפארת ישראל" בו היו מעורבים הנאשם, המתלונן והעד שמעון, וזאת על רקע סכסוך שהתגלע ביניהם, ואולם לא הוכח מעבר לספק סביר, כי במהלכו של האירוע הנאשם תקף את המתלונן

במכת אגרוף לפניו וכי בעשותו כאמור גרם לו לחבלה.

49. אשר על כן וכאמור ברישא להחלטתי זו, החלטתי לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מן המיוחס לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתוך 45 ימים.

ניתנה היום, כ"ד תשרי תש"פ, 23 אוקטובר 2019, במעמד הצדדים